

ΟΜΙΛΙΑ
ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ
κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΙΣ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΝ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΝ
ΤΟΥ ΔΙΑΚΟΝΟΥ ΦΙΛΟΘΕΟΥ ΚΕΛΕΠΟΥΡΗ
(Ι. Ναὸς Ἀγίου Γεωργίου Βεροίας, Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ,
23 Ἀπριλίου 2017)

* * *

Ἱερολογιώτατε καὶ προσφιλέστατε ἐν Χριστῷ Διάκονε κύριε
Φιλόθεε,

Ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν τῷ Ἀναστάντι Κυρίῳ,

Χριστὸς Ἀνέστη!

Ἡ τιμῶσα σήμερον τὴν μνήμην τοῦ προστάτου τῆς ὀρθόδοξος
ἱερὰ παρεμβολὴ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου Βεροίας, ἐορτάζει
καὶ φαιδρύνεται καὶ χαίρεται διὰ τὰ πολλὰ ἱερουργούμενα εἰς τὸν
ἱερόν τοῦτον χώρον σημαντικὰ καὶ μοναδικὰ. Πρῶτον, τὴν "μεθ'
ἡμέρας ὀκτῶ ἀπὸ τῆς ἐγέρσεως... ἐμφάνισιν" τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου
"τοῖς μαθηταῖς Του ἐν τῷ τόπῳ, οὓς ἦσαν συνηγμένοι". Βλέπομεν,
λοιπόν, ὅλοι μας, τὸν Ἀναστάντα Κύριον, ὅχι βεβαίως μὲ τὰ βλέφαρα
τῶν ματιῶν μας ἀλλὰ μὲ τῆς καρδίας μας τὸν πόθον. Τὸν βλέπομεν
νὰ ἴσταται καὶ νὰ προεξάρχη τῆς σημερινῆς πανηγύρεως, τῆς ἐορτῆς
μας. Καὶ ἐορτάζομεν ἡμεῖς, οἱ Ὀρθόδοξοι τὸ Πάσχα ὡς ἐορτὴν
γενικῆς χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης, ὡς κατ' ἐξοχὴν φῶς, ἐλπίδα καὶ
εἰρήνην τῶν κοπιώντων καὶ πεφορτισμένων, τῶν καμμπομένων ἀπὸ
τὸ βάρος τῶν βιοτικῶν μεριμνῶν, τῶν θλίψεων, τοῦ φόβου, τῆς
ἀπορίας.

Ὅμιλῶν πρὸς τὴν ἀγάπην σας διὰ τὸ μοναδικὸν γεγονὸς τῆς
Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας, θὰ περιορισθῶ μόνον εἰς τὸ ἀγαθόν, τὸ
ὁποῖον ἐξεπήγαγεν ἀπὸ αὐτὴν διὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Καὶ εἶναι ἡ
Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου μας τὸ συμπλήρωμα τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ Του
ἔργου. Ἄνευ τῆς Ἀναστάσεως, ἡ σταυρικὴ θυσία δὲν θὰ εἶχε τὰ
σωτηριώδη ἐπακόλουθα. Θὰ ἡξιολογεῖτο ὑπὸ τῆς ἱστορίας ὁ σταυρὸς
καὶ ὁ θάνατος τοῦ Ἰησοῦ ὡς μία εὐγενὴς θυσία ἐνὸς ἀκόμη ἰδεολόγου
ἥρωος, ὅπως τόσων ἄλλων εἰς τὴν παγκόσμιον ἱστορίαν. Διὰ τῆς
Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἀπεκαλύφθη πλήρως ἡ ἔννοια τῆς ζωῆς,
τοῦ ἔργου καὶ τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐπεβεβαιώθη ἡ
ἀλήθεια ὅτι ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς καὶ ἐλθὼν πρὸς ἡμᾶς καὶ παθὼν
καὶ ἀναστὰς εἶναι ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ σωτὴρ καὶ λυτρωτὴς
μας.

Τὸ φῶς τοῦ Πάσχα ἐπὶ πλέον ἐφώτισε καὶ καθώρισε τὴν
πορείαν τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. Ἐφερε τὴν

"ἐπαγγελίαν", ἡ ὁποία ἀνέδειξε ἀθλοφόρους μάρτυρας, ἁγίους, ὁσίους, δικαίους, διακόνους, ἱερεῖς, ἀρχιερεῖς. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ ἀντίλυτρον τῆς πτώσεως, καὶ ἡ νίκη ἐπὶ τῆς φθορᾶς. Τὸ πολίτευμα ἡμῶν τῶν Ὁρθοδόξων καταξιῦται διὰ τῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν διακηρύττει ἡ Ἀνάστασις.

Οἱ καρποὶ τῆς Ἀναστάσεως δὲν περιγράφονται, βιώνονται. Ἐπιβάλλονται μὲ τὴν παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ, μὲ τὴν διαβεβαίωσίν Του: "Εγὼ εἰμι" (Ἰωάν. ιη', 5). Ἐπειδὴ γνωρίζει ποῖος εἶναι δὲν ἀντιτίθεται εἰς αὐτοὺς ποὺ ἔρχονται νὰ Τὸν συλλάβουν. Δὲν ἔχει νὰ εἴπῃ κάτι εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι Τὸν δικάζουν. Δὲν προσπαθεῖ νὰ διασκεδάσῃ τὴν ἀμφιβολίαν των. Εἰς τὸν πόνον Του, εἰς τὴν Γεθσημανῇν, "γενόμενος ἐν ἀγωνίᾳ ἐκτενέστερον προσηύχετο" (Λουκ. κβ', 44). Ὁ Ἀναστάς Ἰησοῦς ἐγένετο ὁ πρῶτος μάρτυς τῆς ἀληθείας, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησαν μυριάδες μυριάδων μαρτύρων διὰ τὸ Ὄνομά Του καὶ διὰ τὴν εἰς Αὐτὸν πίστιν "καλῶς καὶ φιλοθέως ἀθλήσαντες" ἀνὰ τοὺς αἰῶνας.

Τὴν χαρὰν μας ἐκ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεοῦ φαιδρύνει ἀκόμη περισσότερο ἡ πανήγυρις τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ Ναοῦ τῆς Βεροίας, τοῦ τιμωμένου ἐπ' ὀνόματι τοῦ Τροπαιοφόρου Ἁγίου Γεωργίου. Στρατιώτης προερχόμενος ἀπὸ τὰ ἱερὰ χῶματα τῆς Καππαδοκίας, ὡμολόγησεν εἰς τὴν Νικομήδειαν ἐνώπιον τοῦ τρομεροῦ διώκτου τῶν χριστιανῶν Διοκλητιανοῦ τὴν πίστιν του εἰς τὸν Ἀναστάντα Χριστὸν μὲ τὰ ἐξῆς ἀπλᾶ λόγια: "Εἶμαι δοῦλος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ ἀφόβως ἐλέγχω σὲ αὐτοκράτωρ, ἐμπιστευόμενος τὴν δύναμιν τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ". Εἰς τὰς ὑποσχέσεις τοῦ αὐτοκράτορος περιορίζεται νὰ δηλώσῃ: "Ἡ βασιλεία σου ταχέως παρέρχεται καὶ ἀφανίζεται... ὅσοι ὅμως προσφέρουν θυσίαν αἰνέσεως εἰς τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν, θὰ βασιλεύουν μαζί του αἰωνίως".

Σεῖς, ἀδελφοὶ καὶ οἱ προπάτορες σας, αἰνεῖτε, εὐλογεῖτε καὶ προσκυνεῖτε τὸν Θεὸν εἰς τὸν Ναὸν τοῦτο τοῦ μεγαλομάρτυρός Του μὲ τὴν βεβαιότητα πάντοτε ὅτι ἡ πρεσβεία καὶ ἡ μεσιτεία καὶ ἡ θαυματουργικὴ παρουσία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου εἶναι μαζί σας, στηρικτικὴ εἰς τὸν ἀγῶνα σας. Μένετε πιστοὶ εἰς τὸν Ἅγιόν σας, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐορτὴ "ἐὰρ μυρίζει", δηλαδὴ ἀνοῖξιν. Καὶ ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μας ὅτι εἰς τὴν ζωὴν μας ἀναζητοῦμεν συνεχῶς ἀνοίξεις καὶ ἀνοίγματα πρὸς τοὺς νέους ὀρίζοντας, ἡ ὁμολογία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου εἶναι ὑπόδειγμα: εἴμεθα δοῦλοι τοῦ Θεοῦ καὶ ἐμπιστευόμεθα Αὐτὸν καὶ τοὺς Ἁγίους Του.

Ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ,

Περιπλανώμενοι εἰς τὸν κόσμον τοῦτον καὶ γευόμενοι τοὺς περισπασμοὺς αὐτοῦ, ἀπελπισμένοι καὶ ἀπεγνωσμένοι, πολλὰς φορὰς ζητοῦμεν καὶ ἀπεκδεχόμεθα τὴν παρηγορητικὴν ἐπιφάνειαν

τοῦ Ἀναστάντος. Τὸν ἀναζητοῦμεν ἀόρατον συνοδὸν νὰ μᾶς "διερμηνεύῃ τὰ περὶ Ἐαυτοῦ ἐν πάσαις ταῖς Γραφαῖς" κατὰ τὴν τέλεσιν τῆς Θείας Λειτουργίας. Τὸν βλέπομεν νὰ μᾶς ἀποκαλύπτεται ξαφνικά, "τῶν καρδιῶν ἡμῶν καιομένων... ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου". Νὰ διανοίγῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς μας εἰς ἐπίγνωσιν Του. Ἐκεῖνος δέ, ὁ πάντοτε παρὼν, "νὰ γίνεταί ἄφαντος ἀφ' ἡμῶν". Συνερχόμενοι τότε ἀπὸ τὴν κάθε εἶδους ἀπιστίαν, μὲ ἔκστασιν, μὲ χαρὰν, μὲ φόβον, μὲ πίστιν, κραυγάζομεν πρὸς τοὺς ἑαυτοὺς μας καὶ πρὸς ὅλους: "Ὁ Κύριός μας καὶ ὁ Θεός μας, δόξα Σοι". Ἐκστατικοὶ μὲ τὴν δοξολογικὴν μας ἀναφοράν, Τὸν παρακαλοῦμεν καὶ Τὸν ἱκετεύομεν: "Μείνον μεθ' ἡμῶν, ὅτι πρὸς ἐσπέραν ἐστὶ καὶ κέκλικεν ἡ ἡμέρα".

Συχνά, ὅμως, βλέπομεν ἢ πλήρης προβλημάτων, θλίψεων καὶ δοκιμασιῶν ἡμέρα νὰ μὴ τελειώνῃ. Νὰ γίνεταί μία ἀτέλειωτος θύελλα πειρασμῶν, αἱ ὁποῖαι μᾶς καλοῦν συνεχῶς εἰς μίαν ἀπολογίαν πρὸς εὗρεσιν τοῦ ἀπολεσθέντος κάλλους τῆς χαρᾶς τῆς Ἀναστάσεως. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἔρχεται δι' ὑμᾶς τοὺς ἐνορίτας τοῦ Ἱεροῦ τούτου Ναοῦ, ὁ μεγαλομάρτυς προστάτης σας καὶ σᾶς διαβεβαιώνει "ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν δύναμιν καὶ εἰς τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Θεοῦ" καὶ θὰ ζήσετε καὶ σεῖς τὸ θαῦμα.

Ἀδελφοί μου,

Τὸ κήρυγμά μας τοῦτο τῶν Ὁρθοδόξων, ὅτι Χριστὸς Ἀνέστη καὶ ὅτι δι' Αὐτοῦ καὶ διὰ τῶν ἀγίων καὶ τῶν μαρτύρων του ἡ πονηρία τοῦ κόσμου τούτου ἐνεκρώθη διὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης, ἴσως εἶναι ἀπίστευτον εἰς πολλούς, διστάζοντας νὰ ἴδουν τὰ καθ' ἡμέραν "θαυμάσιά" Του. Οἱ Ὁρθόδοξοι ἐορτάζομεν διαχρονικῶς καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν αἰώνων τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου: "εἰρήνης ὑπόθεσιν, καταλλαγῆς ἀφορμὴν, πολέμου ἀναίρεσιν, θανάτου κατάλυσιν, διαβόλου ἥτταν, ἄδου νῖκος" (πρβλ. Ἱ.Χρυσόστομου, Λόγος εἰς τὸν ἁγ. Πάσχα, P.G. 52,765-766). Διὰ τοῦτο ἡ παροῦσα ἐορτὴ εἶναι τοῦ θανάτου ἢ καθαιρέσεως, ὁ δὲ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς ἀναδεικνύεται τροπαιοφόρος νικητὴς τοῦ θανάτου.

Τὸ θεανδρικὸν τοῦτο μυστήριον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐορτάζοντες ὡς αἰεὶ παροῦσαν "ὀλόφωτον χάριν" τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ, ἔχομεν σήμερον πάντες οἱ φίλοι καὶ οἱ γνωστοὶ καὶ οἱ συγγενεῖς κατὰ πνεῦμα καὶ κατὰ σάρκα, μὲ προεξάρχουσιν τὴν ἡμετέραν ταπεινότητα, τὴν χαρὰν τῆς τελέσεως τῆς εἰς πρεσβύτερον χειροτονίας τοῦ πρὸ δύο ἡμερῶν κληθέντος ἐπὶ τὸ ἄροτρον τῆς διακονίας τοῦ Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου ἀδελφοῦ μας Διακόνου Φιλοθέου.

Ἀπὸ τῆς βρεφικῆς ἡλικίας σου, ἀδελφὲ Φιλόθεε, εἰς τοὺς ἱεροὺς τούτους χώρους τῆς καταγωγῆς σου, τῆς ἱστορικῆς πόλεως τῆς Βεροίας, καὶ ἐν πάσῃ σου τῇ ἀναστροφῇ, ἔζησες καὶ προσέφερες φιλοθέως. Ἡ πολιτεία σου αὕτη εἶναι γνωστὴ πρὸς τοὺς ἐγγὺς εἰς ἐσέ

καὶ τοὺς μακρὰν ἀπὸ σοῦ, ὡς γυμνασία σου προσωπικὴ κατὰ Θεόν, γυμνασία εἰς τὴν ἀρετὴν τῆς ψυχῆς σου. Παραλλήλως, ἤσκησας καὶ τὴν γυμνασίαν τοῦ σώματος, ὅχι μόνον τοῦ ἰδικοῦ σου, ἀλλὰ τῶν συνανθρώπων, τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐπαγγέλματος τὸ κατέστησες λειτούργημα, ἐφαρμόζων τὸ ἀρχαῖον ἑλληνικὸν κλασσικόν: "νοῦς ὑγιὲς ἐν σώματι ὑγιεῖ".

Γυμνασθεῖς, λοιπόν, πλησίον ἐναρέτων οἰκείων καὶ κλίματος πνευματικοῦ εἰς τὴν ἀποστολικὴν ταύτην πόλιν τῆς Βεροίας καὶ λαβὼν τὰ δέοντα ἐφόδια παρὰ τῶν πνευματικῶν σου πατέρων, προσέρχεσαι σήμερον νὰ λάβῃς τὴν χάριν τῆς ἱερωσύνης, ἡ ὁποία παρέχεται σοι ὑπὸ τῆς προγνωστικῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, ὡς ἐπιβράβευσις, κυρίως ὅμως ὡς λειτούργημα Θεοῦ, πρὸς ἄσκησιν καὶ γυμνασίαν καὶ ἐν τέλει σωτηρίαν ψυχῶν.

Δὲν εἶναι βεβαίως ἡ στιγμή αὕτη τοῦ μυστηρίου εὐκαιρος διὰ λόγους πολλούς. Ἀρκεῖ σοι ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία σοῦ δωρίζεται ὁλόφωτος ὡς παρακαταθήκη Χριστοῦ. Τὴν Θεῖαν Χάριν ἐντέλλεται σοι ὁ Χριστὸς καὶ προτρέπει σε ὁ μεταδίδων σε αὐτὴν ταπεινὸς λειτουργὸς τοῦ μυστηρίου τῆς Ἀρχιερωσύνης νὰ τὴν διαφυλάξῃς μέχρι τελευταίας σου ἀναπνοῆς ὁλόφωτον. Οὐδέποτε νὰ λησμονῇς ὅτι "μέλλεις ἀπαιτεῖσθαι αὐτὴν" παρὰ τοῦ ἐμπιστευομένου σοι αὐτὴν Κυρίου, ὅτε "ἥξει καὶ οὐ χρονιεῖ", ὅτε "βίβλοι ἀνοιγήσονται καὶ τὰ κρυπτὰ φανερωθήσονται". Κατὰ τὴν ἱερατικὴν σταδιοδρομίαν σου ἔχε κατὰ νοῦν ὅτι "οὐκ ἔστι κρυφόν, ὃ οὐ φανερωθήσεται".

Ἡ παρακαταθήκη τὴν ὁποία σοὶ ἐμπιστεύομαι ἀπὸ τῆς σήμερον εἶναι αὕτη αὕτη ἡ ἱεουργία τοῦ λόγου τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ, τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου τῆς βασιλείας, ἡ προσφορὰ θυσίας πνευματικῆς, ἡ ἀνακαίνισις τοῦ λαοῦ διὰ τῆς τοῦ λουτροῦ παλιγγενεσίας. Μὲ ἄλλας λέξεις ἡ ἀποστολή σου ὡς ἱερέως τῆς Χάριτος συνίσταται εἰς τὴν ἀπολύτρωσιν, παρὰ τὰς περιπετείας καὶ τοὺς περισπασμούς τοῦ βίου, τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ καθοδήγησις αὐτοῦ πρὸς τὸν αἰώνιον προορισμόν.

Ἐμπιστευόμενος εἰς σε τὴν παρακαταθήκην, χρέος ἡγοῦμαι νὰ σοι ἀπευθύνω ἐνίας πατρικὰς προτροπὰς, τὰς ὁποίας τηρῶν ἐν πίστει καὶ ἐφαρμόζων ἐν ἀγάπῃ καὶ φιλανθρωπία κατὰ τὸν ἐνώπιόν σου ἱερατικὸν δόλιχον, πέπεισμαι ὅτι θὰ ἀναδειχθῇς, μάρτυς πιστὸς τοῦ καλοῦντός σε Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τροπαιοφόρος στρατιώτης, ὡς ὁ ἐορταζόμενος προστάτης τοῦ Ἱεροῦ αὐτοῦ Ναοῦ, καὶ φιλόθεος ὁμολογητὴς τοῦ μυστηρίου τῆς Ἀναστάσεως, ὡς ὁ ἐν τῇ ἀπιστίᾳ καὶ διὰ τῆς ἀμφιβολίας του πιστὸς γεγονὼς Θωμᾶς ὁ Δίδυμος, ὁ διαπρύσιος κήρυξ: "Ὁ Κύριος καὶ Θεός μου". Θὰ καταστῇς, δηλαδή, σκεῦος καὶ σημεῖον τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, διακονῶν τὰς χρείας τῶν ἀγίων, ἀφορῶν εἰς Αὐτὸν καὶ μόνον ὡς εἰς πυξίδα καὶ οἰακοστρόφον, ἀνατιθέμενος εἰς Ἐκεῖνον τὰ πάντα, τὸν καιροὺς καὶ χρόνους ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ θέμενον Κύριον.

Ἐν τῇ πραγματικότητι ἡ προτροπὴ πρὸς σε, τὸν εἰδότα "πῶς δεῖ ἀναστρέφεσθαι ἐν οἴκῳ Θεοῦ ζώντος" εἶναι μία καὶ μόνον. Καὶ αὕτη ὄχι ἰδική μου, ἀλλὰ τοῦ Χριστοῦ. Προτρέπομαι σε νὰ ἀγαπᾷς τοὺς πάντας διὰ νὰ ἀγαπᾷσαι. Καὶ ἀναλύομαι: Καλεῖσαι νὰ διδάξης πρὸς πάντας τὴν ἀγάπην τοῦ εὐεργετοῦντος πάντας Θεοῦ, ἄνευ πολλῶν λόγων, πολλάκις δὲ ἐν ἀπολύτῳ σιγῇ, ἀναλογιζόμενος τὸ μέγεθος τοῦ ἐν σοὶ χαρίσματος. Νὰ ἔχῃς πάντοτε ὑπ' ὄψιν ὅτι μήτηρ ὅλων τῶν ἀγαθῶν καὶ γνώρισμα τῶν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ συγκροτοῦσα τὴν ζωὴν μας δύναμις εἶναι μόνον ἡ ἀγάπη: Ἀγάπησε, πρῶτον, τὸν Χριστὸν ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς καὶ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου, διότι ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ πᾶν (Ἅγιος Πορφύριος ὁ Καυσοκαλυβίτης). Ἀγάπησε, ἐν συνεχείᾳ, μὲ τὴν ἰδίαν δύναμιν, τοὺς κοπιῶντας καὶ πεφορτισμένους ἐκ τῶν μεριμνῶν τοῦ συγχρόνου βίου συνανθρώπους, τοὺς ὁποίους καλεῖσαι ἀπὸ τῆς σήμερον νὰ διακονήσῃς καὶ νὰ ἀναπαύσῃς. Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ἀναμένει ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς κληρικούς λόγον ἀγάπης, βάλσαμον παρηγορίας.

Καλεῖσαι, δηλαδή, νὰ γίνῃς ὁ καλὸς σαμαρείτης τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, μὴ ἀντιπαρερχόμενος τὴν ἀδυναμίαν, τὸν πόνον, τὴν ἀγωνίαν τοῦ ἐμπίπτοντος καθ' ἡμέραν εἰς τοὺς ποικιλωνύμους "ληστὰς" τῆς ἐποχῆς μας Ὁρθοδόξους πιστοὺς, ὅπου καὶ ἂν κληθῇς νὰ τὸν διακονήσῃς. Νὰ βλέπῃς τοὺς πέριξ σου ὡς μοναδικὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ συμβάλλῃς ὥστε νὰ ὁδηγῇται ἕκαστος τῶν πιστῶν εἰς τὸ καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ.

Οὕτω καὶ μόνον οὕτω, μόνον διὰ τῆς ἀγάπης, θὰ καθίσταται ἡ ἱερατικὴ σου διακονία δόκιμος, σὺ δὲ εὐαγγελιστὴς Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἄλλοτε ἐν λόγῳ, πολλάκις ἐν ἱερᾷ σιγῇ "ἄφωνος... μὴ ἀνοίγων τὸ στόμα σου" ἐνώπιον τῶν ποικίλων ἀνθρωπίνων κρίσεων καὶ προβλημάτων. Ἡ ἐν ἀγάπῃ καὶ μετ' ἀγάπης προσφορὰ οὐδέποτε θὰ διαψεύσῃ τὴν διακονίαν σου, ἀλλὰ πάντοτε θὰ τὴν δικαιώσῃ καὶ θὰ ἀκούῃς "ἦχον καθαρὸν ἑορταζόντων" καὶ λαμπρυνόμενος τὴν στολὴν τῆς ψυχῆς, θὰ βιώνης τὴν ἀνεκλάλητον ἐκείνην χαρὰν τοῦ Νυμφῶνος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἀνεσπέρου ἐκείνου θείου φωτός, τοῦ ὁποίου κῆρυξ διαπρύσιος ὑπῆρξεν ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς.

Ὅμιλῶν διὰ τὴν ἀγάπην καὶ ἐνεργῶν τὴν ἀγάπην, θὰ ὁμιλῇς τῷ Θεῷ. Ἐν τῇ πορείᾳ τῆς ὁδοῦ ταύτης, γνώριζε ὅτι θὰ ἀντιμετωπίσῃς πολλοὺς πειρασμούς, θλίψεις, ἀγωνίας, περιπετείας. Θὰ ἄρῃς πολλοὺς σταυροὺς ἰδίους προσωπικούς, καὶ ἀνευθύνως πολλάκις καὶ ἄλλων. Ἔχε ὅμως ὡς βακτηρίαν τὴν Πατερικὴν ἐμπειρίαν: "ἄρον τοὺς πειρασμούς καὶ οὐδεὶς ὁ σωζόμενος" (Γρηγόριος ὁ Θεολόγος). Ἄνευ πειρασμῶν καὶ δοκιμασιῶν, πολλάκις καὶ ἀδικιῶν καὶ πολέμων καὶ κατατρεγμῶν, ὁ κληρικός, ὁ λευϊτὴς τῆς Χάριτος, πορεύεται μακρὰν τῆς ὁδοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν βαδίζει ἐπὶ τὰ ἵχνη τῶν Ἁγίων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ ὁδὸς τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ μαρτύρια τῶν Ἁγίων εἶναι ἄρσις τοῦ σταυροῦ καὶ πολλῶν σταυρῶν.

Νόει πάντοτε ὅτι μόνον διὰ τοῦ "σταυροῦ χαρὰ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ γέγονε".

Φόβῳ, λοιπόν, πρόσελθε, διὰ νὰ λάβῃς τὴν Χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος καὶ τὸ δώρημα τοῦ κηρύγματος τοῦ μυστηρίου, τῆς παρακαταθήκης Χριστοῦ, καὶ πρόσεχε ἱερουργῶν "χοϊκῇ παλάμῃ" καὶ ψηλαφῶν τὴν ἀκήρατον πλευράν, τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ", καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ αἰσθήματα ἔχοντος ἀνθρώπου, μὴ φλεγῇς τὴν πηλίνην χεῖρα σου "πυρὶ τῷ τῆς αὐλοῦ θείας οὐσίας". Πίστευε μὴ ζητῶν ἀπόδειξιν τοῦ μυστηρίου τῶν "τύπων" καὶ τῶν "ἡλῶν" τοῦ ἀκηράτου Σώματος τοῦ Χριστοῦ, μήτε ἀπόδειξιν τῶν πολλῶν μαρτυρίων Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου. Ταῦτα εἶναι γνωστὰ πᾶσιν ἀνθρώποις, οἵτινες ἱκανοὶ εἶναι καὶ σε καὶ τὴν ἐλαχιστότητά μου καὶ πάντας νὰ διδάξουν. Ἀλλὰ σοι λέγω: Γίνου τροπαιοφόρος τῆς διακονίας ἐν τῷ γεωργίῳ καὶ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου "ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγνείᾳ" (Α' Τιμ. δ', 12-13).

Ταύτην τὴν παρακαταθήκην ὅρου καὶ τρόπου ζωῆς, τροπαίου νίκης καὶ μαρτυρίας τῆς ἀληθείας ἀλλὰ καὶ μεγάλης προνοίας καὶ ἐλέους πρὸς σε τοῦ Θεοῦ, τοῦτο τὸ τάλαντον ἐμπιστεύεταιί σοι ὁ Κύριος, διὰ τῶν ἐμῶν χειρῶν.

Τὸ τάλαντον αὐτό, ἀξίως καλλιεργούμενον, εἶναι τὸ τάλαντον, τὸ ὁποῖον σώζει τὸν ἄνθρωπον, ὅλους καὶ ὅλα. Διότι εἶναι βίαιον καὶ γαλήνιον. Ὅταν ἔρχεται ἡρεμα, ἔχει τὴν δύναμιν τῆς παντοκρατορίας. Ὅταν εὐλογῇ, καθαίρει. Ὅταν ρίπτῃ χαμαὶ τοὺς ἐρχομένους ἐναντίον του, τοὺς εὐεργετεῖ.

Τὸ τάλαντον τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν Ὁρθόδοξον ἱερέα εἶναι ἐτοιμασία διὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς ἀληθείας τῆς πίστεως, ὅχι συζητῶν μὲ τὴν λογικὴν τοῦ κόσμου τούτου, οὔτε μὲ τὴν σπάθην τῆς ἀνθρωπίνης διαλεκτικῆς ἢ τὰς ἐξάψεις τοῦ πάθους, ἀλλὰ λαμβάνον μίαν γεῦσιν καὶ μίαν γνῶσιν ξένην ἐν τῇ ἐν λευκῷ παραδόσει σου εἰς τὸν Θεόν: "Σχόλασε", λοιπόν, καὶ "γνῶθι" (πρβλ. Ψαλμ. με', 11).

Μεῖνε, λοιπόν, ἐν ἐργηγόρσει πνευματικῇ, διὰ νὰ ἀκοῦς ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ποῖον τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ εὐάρεστον. Καὶ τὸ "γεννηθήτω τὸ θέλημά Σου" (Ματθ. κς', 43) νὰ εἶναι ἡ ἀσπίς καὶ τὸ φῶς σου, ὡς ἱερουργοῦ τοῦ "προσφέροντος καὶ προσφερομένου, τοῦ προσδεχομένου καὶ διαδιδομένου Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης.

Τέλος, ὁ ὁμιλῶν "ἀδελφὸς καὶ συγκοινωνός σου ἐν τῇ θλίψει καὶ βασιλείᾳ καὶ ὑπομονῇ ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ" (πρβλ. Ἀποκ. α', 9), ὡς τελευταίαν προτροπὴν καὶ παραγγελίαν ἀλλὰ καὶ ἐπαγγελίαν, προτρέπομαί σε νὰ μένης πάντοτε ἐν τῷ Ναῷ, ἐν τῷ κόσμῳ, ἐν τῷ οἴκῳ σου καὶ ἐν παντὶ τόπῳ, προσκαρτερῶν "τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει", μετ' εὐχαριστίας ὅμως, ὡς εὐρὼν χάριν, γνωρίζων τὰ αἰτήματά σου τὰ ἴδια καὶ τὰ τῶν πιστῶν σου πρὸς τὸν Θεόν (Φιλιπ. δ', 6), τὰ αἰτήματα "ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἀμαρτημάτων καὶ τῶν τοῦ λαοῦ

ἀγνοημάτων". Αὐτὸς δὲ ὁ Κύριος, ὁ μεταδίδων σοι Πνεῦμα Ἅγιον μενοῖ μετὰ σοῦ καὶ σκέποι σε πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου ἐν πάσῃ ἀγαθωσύνῃ τηρῶν σε ἐν τῷ ἑαυτοῦ ἀγιασμῷ εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

Πρόσελθε, λοιπόν, ὁ ἀθλοθέτης καὶ στεφανοθέτης Ἀναστὰς Κύριος σὲ ἀναμένει ὑπερθεὶς τῆς Ἁγίας Τραπέζης τοῦ τροπαιοφόρου μάρτυρός Του, ἵνα λάβῃς Πνεῦμα Ἅγιον.